

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Ved Anna Christina Brorsons begravelse

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Ved Anna Christina Brorsons begravelse", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56, s. 207. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid90194/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)*

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ved Anna Christina Brorsons begravelse

19. juni 1721

- 1 **O**m jeg *Christinis* Grav et *Paradies* vil kalde,
Da skal vel mungen een i slige Tancker falde:
Hvor kand en Aske-Krog, den sorte Orme vraa
Med Frydens *Paradies* i nogen Ligning staae?
- 5 Før skulde Herre Slot sig rime med en Tue,
Det mindste Natte-Lyys med Solens blancke Lue,
Det store Verdens Hav med mindste draabe Vand,
Før *Eden* lignet blev med Gravens mørke Land.
Jeg lader *Paradies* beholde ald sin Ære,
10 Dog saa, at Graven skal for Hende Prisen bære,
O Du vort *Kikajon*, vort søde Hvile-Rum,
Vort Legems Aftegts Boe og Længsels Hovet-Sum.
Hvor vores tunge Krop skal aldrig moere værcke,
Men boe saa tryggelig i Trygheds Eene-Mærcke;
- 15 Der maad Lyksalighed af *Paradies* forjog,
Den da sin *Residentz* i Gravens Skantze tog.
O I ved *Jesu* Død friefegted Næder-Lande!
Hvor ingen Sorg og Synd sig med vor Fred skal blande,
Luck dine Porte vidt du Friheds Skantze op,
20 Saa hviler hun fra Striid vor stive Legems Krop.
Saa længe som vi paa vort tunge Støv maa slæbe,
Til Døden bryder ind, og sidder os paa Læbe,
Er ingen Roë og Rast, vi tumles som et Hav;
Men her er Rolighed at finde i vor Grav.

Nicolai Brorsons unge hustru, Anna Christina f. Brahn, døde i Bedsted 7. juni 1721. Hendes mand udgav senere et mindeskrift om hende: *Sidste Afsked, Fleasborg 1727*. Indholdet er først et sørgedigt og 3 salmer af ham selv — salmerne genfindes vi som nr. 282, 279 og 281 i Troens rare Klorodie. — Dernæst et dansk og et latinsk digt af Broder Brorson samt til sidst ovenstående af H. A. Brorson. Slutningen af dette (fra linje 37) er det første versel om den virkelige digter, og ejendommeligt nok møder vi her det billede — rosen. — som senere kom til at spille så stor en rolle i hans salmer. Som det her fremtræder, længer det vel sammen med, at begravelsen fandt sted i rosestiden, som dengang var juni-juli. — Linje 11: *Kikajon*, den plante (*ricinus*), under hvis skygge profeten Jons fandt vedskevgelse. — Jon. 4, 6. — L. 14: *Eene-Mærcke*] område. — L. 17: *Næder-Lande*] nederlande s: hvad der er under jorden; her er vel en hentydning til Nederlændenes frihedskamp. — L. 20: vor stive *Legems Krop* er apposition til hun.

- 25 Det stærcke *Firmament* i Solens blancke Rige
Skal Gravens Herlighed i alle Poster vige,
Var Verden end en Ring af purest *Ophir*-Guld,
Den Demant derudi er dog vor Graves Muld.
Her er et Orme-Sted; Mens siden Edens Slange
30 I Christi Grav blev gjort til ævig Spot og Fange,
Og siden Livsens Træ blev ned i Graven lagt,
Saa miste Døden strax i Graven ald sin Magt.
Af den bedrøved Mand med sine fire Poder
Der seer du Edens Strøm med sine fire Floder,
35 Vor Boods og Kuarses Graad er *Paradies* Vand,
Just af det slags vi veed Guds Engle glæde kand.
Her er en *Rose* lagt (*Trotz Edens Rosmartner*)
Af *Christi Roser* af de rareste *Christiner*,
En *Rose* Himmel-Sød imens vi Hende saae,
40 Hvis Længsels Minde vi til Døden hære maae.
At og den Jord og Sted, hvor Hun sig lod begrave,
Er os et Blomster-Bed og yndig *Rosen*-Have,
Sov sødt, Du yndigste udi Din *Rosen*-Dal!
I Ævighedens Vaar Du ævig blomstre skal.

Paa det ene Vaaben stoed.

De Lyys og Ære-Tegn paa HERRens Aalter sat
Skal icke føre os Din Yndighed i Sinde,
Som læres af enhver i dybest Længsels Minde,
Men vidner, at Du varst et Lyys i Mørckheds Nat.

Paa det andet Vaaben.

Her staar vel Navnet neden til,
Men den, som Dyden tegne vil,
Maa gierne slette Navnet ud,
Og sætte: Altiid Christi Brud.

Hans Adolph Brorson.

L. 25-26: Himmelhvælvingen med selvløsen må *dige* 2: træde tilbage for gravens herlighed; i *alle Poster*] på alle punkter, i alle henseender. — L. 27: *Ophir*] 1. Kong. 9, 28; 10, 11. — L. 28: *Graves*] grav. — L. 29: *mens*] men. — L. 31: *Livsens Træ*] Jesus, 1. Mos. 2, 9; 3, 22; Joh. Ab. 2, 7; jfr. Joh. 15, 5. — L. 34: *Edens Strøm med sine fire Floder*] 1. Mos. 2, 10 flg. — L. 37: *Trotz*] trods, ikke overgået af. — L. 38: *rareste*] sjældneste, skønneste. — L. 41: *af*] så at. — *Vaaben*] Foruden lys har der ved begravelsen været stillet 2 skjolde med indskrift på sitret.

Mindedigt om Johann Herrmann Schrader

1737

- 1 **B**eliebtes *Tondern!* hat des Höchsten Hand erlaubet,
Daz dir der *theure Mann* so frühe wird beraubet?
Dein **SCHRADER**, deine Lust, das grosse Kirchen-Licht,
Ist Er so früh dahin? Ach! ich begreif es nicht.
- 5 Was mag der liebe **GOTT** mit dir im Sinne haben,
Du findest nicht so leicht, was du anjetzt begraben,
Daz solche sterben, mag wohl ein Geheimnisz seyn,
Doch, wer es recht bedenckt, der siehets etwas ein.
Betrübtes Tondern! ist dein güldner Mund verschlossen?
- 10 Der dich so fleiszig hat mit Himmels-Thau begossen,
Der dich mit Manna hat im Ueberflusz vermehrt,
Und Seine Kräfte, dich zu stärken, gantz verzehrt.
Sag an, geehrte Stadt, wie kanst du das verdauen,
Nicht delnen **SCHRADER** auf der Cantzel mehr zu schauen?
- 15 Ich dencke tausendmal an *Tondern*, wie dabey,
O allerliebste Stadt, dir doch zu muthe sey.
Ich sage nicht zu viel von deinen grossen Gaben,
Dadurch dich **GOTT** bis an den Himmel hat erhaben,
O! hat er dir nicht viel durch diesen Mann geschenkt?
- 20 O herbes Wort! nun wird Er in das Grab versenckt.
Sein Vortrag brach hervor wie ein Christall gantz helle,
Mit grossem Ueberflusz aus unerschöpfter Quelle,
So offft Herr **SCHRADER** auf der Cantzel trat herfür,
So flosz ein gantzer Strohm der Lehre aus zu dir.
- 25 Er theilte reichlich aus zu ungemeinem Seegen,
Was von Erfahrung Er gehabt in **GOTTes** Wegen,
Worin dein **SCHRADER** es gewiszlich hoch gebracht,
Wie das bey denen, die Ihn kannten, ausgemacht,
Er grif die Hertzen an, und machte alles rege,
- 30 Er zeigte Sonnen-klar die finstre Höllen-Wege,

Salmédigteren, provst J. H. Schrader i Tønder døde 21. oktober 1737, kun 53 år gammel. Brorsons mindedigt fremkom i Joh. Jesch. Ahrends, Die von Gott wohlbelohnte Treue, bey der Beerdigung des Herrn Johann Herrmann Schraders, Tøndern 1737, s. 79-79 (Kgl. Bibt.).